

vidt, at det kom til Haandgribeligheder mellem Fisserne, og man maatte derfor søge Spørgsmaalet løst ad administrativt Veie, om end kun foreløbigt.

En ministeriel Anordning af 1ste September 1883 udkom da, men viste sig at være en meget uheldig Forholdsregel, idet den nemlig bestemte, at de under Nabnet-Tratta di fondo og migavizza anvendte Bund-Slæbenet skulde fuldstændigt være forbudt, medens andre bundslæbende Redstaber (cocchia) kun skulde være forbudt indenfor en Afstand fra Kysten af 3 Rvm. og i snævre, i Forordningen nærmere betegnede Farvande, samt i Sommertiden ogsaa i enkelte Farvande indenfor en Afstand af 5 Rvm. fra Bredden. Denne Forordning ramte imidlertid de italienske Fiskere meget haardt, og gav Anledning til vidtløftige diplomatiske Forhandlinger, som dog ikke førte til noget. Man besluttede derfor at afholde en østerrigst-italiensk Conference om dette Spørgsmaal, hvilken ogsaa traadte sammen i April 1884 i Görz. Ved denne Conference naaede man at faa gode Oplysninger om forskjellige svævende Spørgsmaal vedrørende Fiskeriredstabers Anvendelse, Fredningstider m. m. Resultatet af Conferencen blev udstedt i en Forordning, som tiltraadtes af begge Landes Regjeringer og offentliggjordes i December 1884. Selvfølgelig var man ved Conferencen blevet nødt til at indgaa paa et Kompromis for at komme til et Resultat. Man indsaa, at de, som holdt paa stærkt paa den fuldstændige Udelukkelse af bundslæbende Redstaber, glemte, at man ikke alene maatte have Fiskernes, men ogsaa Konsumenternes Tarv for Die, og at man derfor ikke maatte gaa for vidt i Retning af Forbud mod dette Redskab. Forordningen tillader derfor Brugen af bundslæbende Redskab, men skjelner imellem Redstaber, som slæbes af et og af to Fartøier under Seil. Til den første Kategori hører „Cocchia“. Desuden skjelnes imellem saadanne Farvande, hvor Fisken kan antages at lege, og andre mere aabne Farvande. Forordningen forbyder nemlig Redstaber, som slæbes af 2 Fartøier, fuldstændigt paa alle Steder, hvor Dybden er under 8 Meter. De Redstaber, som kun slæbes af 1 Fartøi, forbydes kun i visse Tider og paa visse Steder. I Tidsrummet fra 1ste December til sidst i April maa de saaledes ikke anvendes indenfor 1 Sømil's Afstand fra Kysten, og udenfor Sømilen kun der, hvor Dybden er over 8 Meter. Desuden nævner Forordningen bestemte Farvande, hvor der enten slet ikke maa fiskes, eller ogsaa kun i Tiden fra 1ste Oktober til 15de Marts. Ved Valget af disse Farvande har Farvandets Bestaafenhed steds været det afgjørende.

Foruden at ordne forskjellige andre Forhold paa Fiskerilovgivningens Omraade, saasom Forbud mod Opffiskning af umoden Fisk o. desl., giver Forordningen forskjellige Bestemmelser, sigtende til Tilvejebringelsen af statistiske Oplysninger om Fiskerterne, Registrering og Afmærkning af Fiskerifartøier m. m.

Endelig skal med Hensyn til Italiens og Tydslands Stilling overfor Spørgsmaalet om bundslæbende Redstaber kun nævnes, at i disse Lande blev der alt forinden Anvendelsen af dem til nogen Udbredelse af Betydning, udstedt Forbud imod dem. I Tydsland skete dette ved Fiskeriloven af 1874, som væsentligst bestaar af en stor Mængde lokale Bestemmelser, i hvilke for det meste Slæbevaaddene ere aldeles forbudte, og laafede Vandte indført. Italien har ved sin Fiskerilov af 1877 forbudt Anvendelsen af Slæbevaad hvert Aar, fra 1ste December til 1ste Mai, indenfor en Afstand af 3 Rm. fra Land.

Udenfor denne Grændse er det samme Fiskeri ogsaa forbudt paa mindre Dybde end 8 Meter. Selvfølgelig maa disse Bestemmelser være undergaaet nogen Forandring, i ethvert Tilfælde for visse Farvandes Vedkommende, ved den ovenfor omtalte østerrigst-italienske Forordning af 1884.

I Sverrig egne Farvandene sig ikke til Fiskeri med Slæbevaad, og dette Lands Lovgivning paa Fiskeomraadet frembyder derfor ingen Interesse i denne Henseende.

I Norge bestemmer Loven af 5te Juni 1869, at Herredsstyrelserne skulle træffe alle nødvendige Foranstaltninger til Fiskeribestændens Beskyttelse, men denne Lov er kun meget sjældent bragt i Anvendelse.